

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.509 van 13 mei 2002
in de zaak A. 112.513/XIV-7220**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. DURNEZ en E. GOFFIN,
 kantoor houdende te 3050 OUD-HEVERLEE,
 Waversebaan 134 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 12 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TEXIER die, loco advocaat J. DURNEZ verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE ,die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 20 juli 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 10 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 14 september 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middelen aanvoert dat luidt als volgt :

“Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat in deze namelijk de bestreden beslissing totaal faalt in haar motivering in feite en in rechte.

Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt.

Dat namelijk de bestreden beslissing de elementen aangereikt door verzoekster op ontoereikende en onvoldoende wijze weerlegt.

Dat namelijk dient gewezen op het feit dat verzoeksters' onmiddellijke en nabije familie erkend vluchteling zijn.

Dat de bestreden beslissing deze elementen noch terdege onderzoekt noch op afdoende en gemotiveerde wijze weerlegt.

Dat dit element nochtans cruciaal is in huidige casus en wel degelijk kan wijzen op persoonsgerichte vervolging.

Dat namelijk algemeen geweten is dat er een algemene situatie van vervolging bestaat tegen de K. in XXX.

Dat evenwel in hoofde van verzoekster is gebleken dat deze persoonsgericht is geweest tegen diverse van haar naaste familieleden, hetgeen een noodzakelijk gevolg is van de erkenning van diverse familieleden.

Dat algemeen geweten is dat vervolging niet enkel uitgaat naar de personen zelf doch na verloop van tijd uitdeint naar de familie, zeker indien deze niet meer aanwezig zijn en de overheid derhalve haar daden van vervolging niet kan richten op hen.

Dat dit quasi een axioma is.

Dat derhalve de bestreden beslissing ernstig de motiveringsplicht schendt.”;

2.1.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève; dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd :

“Dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève is. Uit niets blijkt immers dat u vreest het slachtoffer te worden van een persoonsgerichte vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wijst op de algemene situatie om uw vertrek uit XXX te verklaren en haalt nergens elementen aan die zouden kunnen wijzen op een individuele vrees voor vervolging. Als concrete aanleiding van uw vertrek wijst u op het algemene geweld in uw regio en het feit dat u moest gaan huwen met uw verloofde die inmiddels in België verblijft. De reden waarom u niet zoals uw verloofde twee jaar vroeger naar België kwam is dat u geen geldige reispapieren had. U geeft te kennen het land te hebben verlaten omdat u te weten kreeg dat uw verloofde in de Belgische asielprocedure zat. De motieven van uw vertrek uit XXX houden geen verband met de criteria van de Conventie van Genève.”;

Overwegende dat de verzoekende partij, om deze motieven te weerleggen, er zich ertoe beperkt te stellen dat “de bestreden beslissing de elementen aangereikt door verzoekster op ontoereikende en onvoldoende wijze weerlegt”, “dat namelijk dient gewezen te worden op het feit dat verzoeksters(...) onmiddellijke en nabije familie erkend vluchteling zijn”, dat “algemeen geweten is dat er een algemene situatie van vervolging bestaat tegen de k. in XXX” en “dat vervolging (...) na verloop van tijd uitdeint naar de familie, zeker als die niet meer aanwezig (is); dat zij echter in gebreke blijft aan te duiden welke door haar aangereikte elementen de commissaris-generaal onvoldoende weerlegt, dat voorts de door de verzoekende partij aangehaalde gemeenschappen de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van deze motieven te

oordelen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was, dat immers de omstandigheid dat familieleden van een kandidaat-vluchteling als zodanig werden erkend op zich een persoonlijke vervolging van de kandidaat-vluchteling niet noodzakelijkerwijze insluit; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Aangezien ten derde artikel 3 EVRM wordt geschonden.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (...)

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huidig door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaantvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (...).

Wanneer uitlevering kan leiden tot foltering of onmenselijke behandeling dan kan artikel 3 E.V.R.M. worden geschonden (...).

Dat in casu van het voornoemde arrest het een S.-militant betrof in I. wiens toestand als dusdanig als uiterst precair werd bestempeld.

Dat in huidige casus het een K. Dame betreft die uit XXX komt.

Dat in casu daarenboven dient op gewezen dat de bestreden beslissing noch de nationaliteit noch de hoedanigheid van K. betwist, integendeel.

Dat evenwel de bestreden beslissing enkel - ten onrechte zoals supra blijkt - de persoonlijke vervolging niet aanvaardt.

Dat dit evenwel een flagrante miskennis inhoudt van de situatie in XXX en men niet kan stellen dat mensenrechten aldaar bestaan, laat staan gerespecteerd.

Dat daarenboven verzoekster een vrouw is die nog steeds als dusdanig als rechtsobject wordt aanzien aldaar en niet als rechtssubject.

Dat het dan nog een K. betreft van wie familie wordt gezocht en zij dan zou moeten, worden uitgeleverd aan de XXX autoriteiten.

Dat daarenboven reeds diverse XXX K. waaronder familie werden erkend hetgeen inhoudt dat men de situatie van de K. erkent te samen met talloze mensenrechtenrapporten.

Dat men dit zelfs al aanvaardde in hoofde van T. K. in relatie tot T. (...), (...).

Aangezien men in alle redelijkheid moet aanvaarden dat dit een doodvonnis betekent in haren hoofde.

Dat verzoeksters relaas derhalve beantwoordt aan alle criteria zoals deze gesteld worden in de Vluchtelingenconventie;

Dat de bestreden beslissing derhalve de Vluchtelingenconventie schendt door te stellen dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk is;

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome, op 4 november 1950 (hierna: EVRM) aanvoert; dat deze bepaling eist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de bewering dat zij een K. vrouw is uit XXX met reeds als politiek vluchteling erkende familieleden en dat in XXX geen mensenrechten bestaan; dat zij evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter adstruering van de aangevoerde schending; dat verzoekende partij derhalve niet aantoonst dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in het kopje voorafgaand aan de uiteenzetting van de middelen nog de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, van “het recht van verdediging”, van artikel 6 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; dat, voorzover deze bepalingen en beginselen al toepassing zouden vinden in een administratieve rechtspleging, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze zij geschonden zouden zijn; dat deze bepalingen niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd; dat de middelen in de mate zij op deze beginselen en bepalingen zouden zijn gesteund, niet ontvankelijk zijn,

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.